

HET LOT VAN DE MUZE

HET
LOT VAN
DE MUZE

MARIJKE F. JANSSEN

Het Lot van de Muze
Is een uitgave van Dutch Venture Publishing
Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing
Auteur: Marijke F. Jansen

Omslagontwerp: Artscandare
Tekstredactie: Cathinca van Sprundel & Britt Zwijnenberg
Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste druk: september 2024
NUR: 285
ISBN: 9789493265844

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*Voor God, mijn Schepper.
Degene aan wie ik mijn talenten te danken heb.*

Voor opa Bras.

*En voor Breeanna en Ailin.
Mijn meesterwerken.*

OP HET NIPPERTJE

Arana zette zich schrap toen een bellende man in maatpak in volle vaart tegen haar portfolio aan beukte, waardoor ze bijna achterover van de trap viel. Op het nippertje hervond ze haar evenwicht. Terwijl ze ongerust controleerde of alles nog heel was, keek de man haar aan alsof ze hem eigenhandig een mep had verkocht met het ding.

'Attention!' snauwde hij haar toe, voor hij om haar heen slalomde en beneden in de metrotunnel oploste in de massa. Met een bonzend hart verstevigde ze haar greep op het handvat en liep verder naar boven. Het was wonderlijk dat er in de loop der tijd nog geen diepe deuken waren ontstaan in het stevige karton.

Toen ze naar buiten stapte, kneep ze met haar ogen en volgde de stroom mobieltjes en fotocamera's naar het zebrapad om de *Rue de Rivoli* over te steken. Ze moest echter wachten omdat het verkeerslicht net op rood sprong. Alsof zojuist het startschot van een race was gegeven, schoot een peloton auto's over het asfalt dat het plein scheidde van de achtergevel van het meest bezochte museum ter wereld. Arana wierp een blik op haar stappenteller; ze was laat. De anderen zaten natuurlijk al lang en breed bij de vijver op haar te wachten.

Ze liet haar portfolio zakken tot de map op de stoep rustte. De spieren in haar arm zeurden en haar vingers waren verkrampd. Dankbaar strekte en kromde ze haar hand een paar keer. Gelukkig hoefde ze dat lompe ding niet zo lang meer mee te slepen. Ze legde haar hand weer om het handvat en keek ongeduldig naar het stoplicht.

Iemand duwde haar, waardoor ze gedwongen een stapje naar voren struikelde en bijna tegen een vrouw aan botste. Arana draaide verontwaardigd haar hoofd om over haar schouder te kijken, maar een hand klemde zich stevig om haar pols en vouwde haar arm op haar rug. Wat gebeurde er nu? Haar ademhaling versnelde en een koud spoor van adrenaline schoot door haar lichaam. Ze probeerde zich los te trekken, maar de greep was net zo stevig als die van een vuilnispers en haar gewriemel zorgde slechts voor hevigere pijnscheuten. Haar lange haar zat bovendien klem, waardoor ze ook amper haar hoofd kon bewegen zonder dat het zeer deed. Toch lukte het haar om haar hoofd een klein stukje te draaien, waardoor ze een blik over haar schouder kon werpen. Achter haar stond een man – een student? – die de belichaming leek te zijn van het begrip silhouet. Hij was niet alleen volledig in het zwart gekleed, maar had daarbij ook halflang haar met de doffe kleur van houtskool en ogen die nog het meest deden denken aan allesverslindende zwarte gaten. Een nare zweetgeur walmdde uit zijn poriën en maakte haar misselijk. Of was het de dreiging die uitging van het moment waardoor ze zich zo voelde?

‘Hé, dat doet pijn,’ mompelde ze schor. ‘Laat me los.’

De man negeerde haar en sleurde haar een stukje opzij, uit de wachtende massa.

‘Ik zei: laat me los!’ zei ze met meer nadruk en toen dat niet leek te werken, schraapte ze haar keel en schreeuwde: *Aide-moi!*

In haar hoofd doemden verontrustende krantenberichten op en in een flits zag ze de kop voor zich die over haar geschreven zou worden: *Studente spoorloos verdwenen. Politie zoekt getuigen.* Haar spieren verstijfden en ze probeerde haar voeten stevig op de grond te zetten. ‘Nee,’ mompelde ze schor. ‘Nee!’

Wanhopig schoot haar blik om haar heen. *'Aide-moi!'* bracht ze moeizaam uit, maar niemand schoot haar te hulp!

Lieve Heer! Wat was die vent met haar van plan? Wilde hij haar soms beroven? Verkrachten? Of zelfs vermoorden?

Dat ging niet gebeuren. Ze vond nog een flintertje kracht in de punten van haar tenen en Arana zette haar hakken stevig op het asfalt. Ze bedacht zich geen seconde en sloeg de man met de map vol werkstukken in zijn gezicht. Hij staarde haar een tel lang verrast aan en dat korte moment greep ze aan om zich los te rukken en weg te rennen. Ze had geluk; het stoplicht was net op groen gesprongen en de wachtenden zetten zich massaal in beweging. Angstig slalomde ze tussen hen door het zebrapad op. Een stemmetje in haar hoofd schreeuwde: *'RENNEN – RENNEN – RENNEN!'* en achter zich hoorde ze de man vloeken. Ze rende nog wat harder. Meer. Er moest meer tussen hen in komen. Meer meters. Meer mensen. Meer minuten.

Ze bereikte de overkant en Arana wierp een blik over haar schouder, maar ze zag de man niet meer. Dat betekende vast dat hij nu ook ergens op het zebrapad liep. Dat hij vlakbij was en haar opnieuw wilde overheersen. Een rilling trok over haar ruggengraat en haar hart ging tekeer als de TGV. Ze hijgde en haastte zich achter de stroom toeristen aan, het tunneltje in dat door het *Musée du Louvre* voerde, richting *Place du Carrousel*. Weg van dat zebrapad, weg van de drukke straat met die engerd. In het schemerdonker bleef ze waakzaam om zich heen kijken, uit angst dat de man haar op de hielen zat, maar ze zag hem niet. Enkele seconden later stond ze op het plein bij I.M. Pei's glazen piramide, die de ingang vormde van het Louvre. Zonlicht glinsterde op het wateroppervlak in de bassins, terwijl het voormalige paleis haar aan drie zijden omringde.

Zoekend keek Arana om zich heen, maar kon de magere man nergens ontdekken. Het leek erop dat hij haar niet was gevolgd. En waarom zou hij ook? Waarschijnlijk was hij inmiddels op zoek naar een nieuw, gemakkelijker slachtoffer. Toch voelde ze zich niet gerustgesteld. De adrenaline verspreidde nog steeds als een tintelend gevoel door al haar ledematen en ze had geen idee of die griezels hier nog ergens rondliep. Verder, ze moest echt verder.

Ze dwong zichzelf in beweging en zette koers naar de *Arc de Triomph du Carrousel*. Arana's schoenen voelden zwaar en ze was ineens doodmoe. Nadat ze de weg was overgestoken, liep ze over het pad door de tuin en doorkruiste wat ooit het Tuilerieënpaleis was geweest op weg naar de ronde vijver met zijn uitnodigende, groene stoeltjes. Pas toen ze daar aankwam en de achterhoofden herkende van Veerle, Jasper en Laurent, kalmeerde ze een beetje. Ze zaten lachend op een aantal bij elkaar geschoven stoelen van het park. Haar beste vriendin zat bij Laurent op schoot en kietelde hem in zijn zij, waarbij zijn donkere locs gevaarlijk rondzweepten. Het zag er zo alledaags uit. Ineens vroeg ze zich af of ze zich de situatie bij het zebepad misschien had ingebeeld. Het was toch ook niet logisch dat geen mens had ingegrepen toen ze om hulp had geroepen? Nu ze hier stond, in de nabijheid van haar vrienden en onder de warmte van de voorjaarszon, werd het beklemmende voorval van zo-even een duister sprookje. Misschien was het beter als ze het gewoon probeerde te vergeten. Het betekende vast niets.

Ze plakte een glimlach op haar gezicht en kwam dichterbij. Haar vrienden waren zo te zien verwickeld in een geanimeerd gesprek. Hun portfolio's stonden tegen de opstaande rand van de vijver. Veerle had haar kietelaanval gestaakt en was teruggekeerd naar haar eigen stoel. Zoals altijd was ze onmogelijk te missen in een gezelschap door haar spierwitte, asymmetrische kapsel en zwart-witte *gothic lolita* kledingstijl. Ze was op een aanwezige wijze aan het woord terwijl ze met haar bleke armen zwaaide alsof ze een dirigent was. Laurent, haar tegenpool met zijn leren jas vol kleurrijke, zelfgemaakte graffiti-art en rode skinny jeans, reageerde met zijn rustige, nuchtere stem, terwijl Jasper alleen maar moest lachen. Zo te horen hadden ze het over komend weekend, aangezien ze Veerle iets hoorde zeggen over Brussel.

'Sorry dat ik zo laat ben,' zei Arana, terwijl ze haar portfolio tegen die van de anderen zette. 'Ik moest nog even iets doornemen met *professeur* Durand.' Dat, en ze had een omweg gemaakt om naar de onlangs heropende Notre Dame te kijken.

'Hier, neem een stoel,' zei Veerle, terwijl ze wees op de lege stoel naast

haar. ‘Hé, zit er nu een deuk in je portfolio?’ Ze fronste haar wenkbrauwen en keek bestuderend naar de vijferrand.

‘Een deuk?’ mompelde Arana bezorgd, terwijl ze ging zitten. Ja, er zat inderdaad een deuk in haar portfolio. Deze keer wel. Een blijvend bewijs dat er íéts was gebeurd.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg haar vriendin. ‘Je portfolio is heilig, dat bescherm je normaal altijd met je leven!’

Een grappige woordspeling, al was Veerle zich daar natuurlijk niet van bewust. Dit keer was het haar portfolio dat mogelijk háár leven had gered.

‘Arana?’ vroeg Jasper gealarmeerd. ‘Wat is er aan de hand?’

Ze keek hem aan. Hij vroeg niet óf er iets aan de hand was.

‘*Oui*, normaal gesproken zou je meteen gaan kijken of alles nog heel is,’ vulde Laurent aan. ‘Of heb je dat onderweg al gedaan?’

Hij had gelijk. Ze was er echt niet helemaal bij.

Ze stond op, liep zonder iets te zeggen naar de vijferrand en hurkte bij haar portfolio neer. De map van gemarmerd, zwart karton vertoonde een flinke deuk op de plek waar ze die griezels had geraakt. Haar vingers trilden toen ze haar hand naar de bovenkant bracht en de linten lostrok. De map klapte open en onthulde haar kunstwerken. Ze zag meteen dat het bovenste vel een knik had en met een angstig voorgevoel trok ze het naar voren om het papier daarachter te bekijken. Hetzelfde verhaal. En dat bij wel zes van de tien kunstwerken in de map. Gelukkig was er niets gescheurd, maar die knik was genoeg om van te balen.

‘Arana?’ herhaalde Jasper, fermer dit keer. ‘Wat is er aan de hand?’

Ze dwong zichzelf te praten. ‘Ik stond net te wachten voor het zebra-pad bij halte *Palais Royal*, toen iemand me probeerde mee te sleuren.’ Tenminste... Dat was wat er was gebeurd, toch?

Alsof ze de *mute*-knop had ingedrukt, verstomden de andere stemmen en alle drie keken ze haar met grote ogen aan.

‘Mee te sleuren?’ herhaalde Laurent. De warme, goudbruine tint van zijn huid verbleekte.

‘Probeerde iemand je te ontvoeren?’ vulde Veerle aan.

Arana knikte en rilde toen ze terugdacht aan de magere man achter haar. Hij was zo verschrikkelijk sterk! Het was wonderlijk dat ze aan zijn greep ontsnapt was zonder hulp van anderen.

‘Maar was het dan zo stil bij de oversteek?’ vroeg Jasper verrast, die aan haar andere kant zat. ‘Normaal wemelt het daar toch van de mensen?’

‘Dat was het vreemde,’ gaf ze toe en ze vroeg zich weer af of ze het zich soms verbeeld had. ‘Niemand schoot me te hulp. Ze keken me alleen maar raar aan.’

‘Wat een stelletje horken,’ zei Veerle kwaad. ‘Wie helpt er nu niet als je ziet dat er iemand in de problemen zit?’

‘Hoe wist je dan te ontkomen?’ vroeg Jasper ontzet.

Arana knikte grimmig naar haar werkstukken bij de vijverrand. ‘Ik heb hem met mijn portfolio van me afgeslagen.’

‘Goed zo!’ Hij haalde een hand door zijn korte, blonde pieken, een gebaar dat hij meestal maakte als hij zenuwachtig was. Zijn blik werd serieus toen hij vroeg: ‘Was het iemand die je kent?’

Ondanks haar stress viel het haar op dat zijn Frans steeds beter werd. Hij was als witte Nederlander degene die de meeste moeite had met de taal. Zij niet, ook al kwam zij daar zelf ook vandaan. Om de een of andere vage reden sprak ze iedere taal die ze kon bedenken vloeiend.

‘Het was een man van een jaar of twintig. Ik heb hem nog nooit eerder gezien. Niet bewust, tenminste.’

‘Zou je hem kunnen schetsen?’ stelde Veerle voor. Ze boog opzij en overhandigde Arana haar schetsblok en een B2 potlood.

Dat was een goed idee; tekenen was haar vertrouwd. Met een paar ruwe streken toverde ze de contouren van die vent tevoorschijn: lang, mager, gespierde armen... Toen ze tevreden was over de bouw van de figuur op haar tekening, begon ze de details in te vullen. Halfang sluik haar, donkere gaten als ogen, zwarte kleding en een sluw lachje. Ze voegde nog wat schaduw toe aan zijn gezicht en was daarna tevreden met het eindresultaat.

‘Zo ziet hij eruit. Kent iemand hem?’ Ze draaide de tekening om, zodat haar vrienden hem konden zien.

‘Merde,’ vloekte Laurent. ‘*Quel affreux bonhomme!* En die heb je van je af weten te houden met je portfolio? Respect!’

‘Hij doet me denken aan Magere Hein,’ zei Jasper. Gevolgd door een pissig: ‘Man, ik moet er niet aan denken wat er had kunnen gebeuren!’ Zijn blauwe ogen hadden een moorddadige uitdrukking die niet bij hem paste.

‘Je hebt zeker geen naam of iets dergelijks opgevangen, *n’est pas?*’ vroeg Laurent zakelijk. ‘Iets wat het gemakkelijker maakt om hem te identificeren?’ Arana schudde haar hoofd.

‘Dat is jammer,’ vond hij. ‘Maar ik vind wel dat je naar de politie moet gaan om aangifte te doen.’

Politie? Daar had ze in al het tumult nog helemaal niet aan gedacht. Maar waarvan wilde ze aangifte doen? Dat iemand haar bij de arm had gepakt en had meegesleurd? Feitelijk was er niets gebeurd.

Schijnbaar zag Laurent de twijfel op haar gezicht, want hij legde een hand op haar arm en zei vriendelijk: ‘Doe het nu maar. Ook al kan de politie er niet meteen iets mee, jij hebt wel een duidelijke schets weten te maken. Misschien belaaft hij andere meisjes ook en is het probleem groter dan dit ene voorval.’

Hij had een punt. Ze wierp een blik op haar horloge, maar zag dat het al tegen zessen was. Ze zou morgen wel langs het politiebureau gaan.

‘Het is wel vreemd,’ mompelde Laurent. ‘Waarom zou iemand op klaarlichte dag een studente op een drukbevolkte, toeristische plaats willen meenemen?’ In gedachten verzonken trommelde hij met zijn vingers op de leuning van zijn stoel.

Op die manier had ze er nog niet eens over nagedacht. Als je een willekeurige meisje wilde ontvoeren, zocht je eerder iemand uit die hulpeloos in een donker steegje liep. Niet iemand in een grote groep. En als hij iemand had willen overvallen, waren er daar op het plein ongetwijfeld betere keuzes geweest. Studenten stonden normaliter niet bekend om uitpuilende bankrekeningen. Dan had hij beter voor een rijke toerist kunnen gaan.

‘Ik heb geen idee...’

‘Hoe voel je je nu?’ informeerde Veerle. ‘Je zult wel erg geschrokken zijn.’

Arana tilde haar hand op, die zichtbaar trilde. Daarna knikte ze. ‘Ik kon alleen maar denken dat ik niet met hem mee wilde.’ Ze besepte dat ze niet echt een antwoord op Veerles vraag had gegeven. Eigenlijk was ze vooral moe. Doodmoe.

‘Als jullie het niet erg vinden, ga ik naar huis.’

‘Maar je bent er net,’ protesteerde Veerle. ‘Blijf nog even chillen.’

Aarzelend blikte Arana van haar vriendin naar de anderen, die haar allemaal met puppyogen aankeken. Ze grinnikte. ‘Oké, ik kan best nog even blijven. Maar ik maak het niet laat, hoor.’

‘Ik ga zo wel met je mee,’ zei Jasper. ‘Ik moet toch een stuk dezelfde kant op.’

‘Ik ook,’ zei Veerle.

Opgelucht knikte Arana, terwijl ze de schets wegstopte in haar portfolio. ‘En nu wil ik het graag over iets anders hebben. Wat vinden jullie van Katy’s laatste aflevering van *The Great Women Artists*?’

Een klein uurtje later namen Arana, Jasper en Veerle afscheid van Laurent en liepen terug richting de glazen piramide. Maar naarmate ze de *Arc de Triomph du Carrousel* naderden, merkte Arana dat ze steeds langzamer ging lopen. De scène op de *Rue de Rivoli* van eerder die middag speelde zich beeld voor beeld voor haar geestesoog af. Het was wonderlijk dat ze was ontkomen. Hij was qua kracht veruit haar meerdere. Ze had slechts weten te ontsnappen door puur geluk en het was maar de vraag of ze een nieuwe aanval net zo gemakkelijk zou kunnen afweren.

Bah, ze had dit onderschat. Ze had gedacht dat ze het voorval van zich afgeduwd had, maar nu moest ze toch aan zichzelf toegeven dat ze bang was, hoe surrealistisch het idee van nog een aanval ook was.

Terwijl Jasper en Veerle met elkaar kletsten – Jasper in het Nederlands en Veerle in het Vlaams – liep Arana het galmende tunneltje in. Ze hield haar adem in, verwachtte elk moment dat er weer een engerd tevoorschijn

sprong, maar er gebeurde niets. Toen ze aan de andere kant het zonlicht instapte, knipperde ze even met haar ogen.

Veerle haakte haar arm door die van Arana. ‘...en toen zei hij wat ik moest betalen,’ zei ze en Arana dwong zichzelf om te luisteren. ‘Ik schrok me kapot! Ik vroeg hem of hij soms goud door die haarverf gemengd had. Dat is het dubbele van wat ik normaal gesproken betaal voor een verfbeurt bij de coiffeur.’

Ze kwamen tot stilstand bij het stoplicht, dat op rood stond. Jasper keek verveeld voor zich uit en Veerle wierp een blik opzij. ‘Je moet me toch eens vertellen waar jij je haar laat verven. Op de een of andere manier zien jouw roze plukken er nooit vervaagd uit, terwijl mijn haarverf na een paar wasbeurten alweer begint te verkleuren tot een soort bommagrijs.’

Op dat punt hield ze haar mond en Arana begreep dat haar vriendin wachtte op een respons van haar, al had ze geen idee hoe ze moest reageren. Ze kon toch moeilijk zeggen dat dit haar natuurlijke haarkleur was? Veerle zou nooit geloven dat ze echt witblond haar had met magentakleurige lokken.

Gelukkig redde Veerle haar door naar het stoplicht te wijzen en te zeggen: ‘O, mooi. Het is groen. *Allez.*’

Enmaal in de metro schudde Arana het beklemmende gevoel van zich af en kletste verder met Jasper en Veerle over hun favoriete podcast. Ze waren zo diep in gesprek verwickeld, dat Arana bijna vergat om bij *Gare de l’Est* over te stappen. Gelukkig was Jasper er nog, die haar een elleboogje gaf.

‘Kom, we moeten er hier uit.’

Ze knuffelden Veerle vaarwel en vlak voor de deuren dichtgleden, konden Arana en Jasper nog uitstappen. Even verderop namen ze lijn vijf voor het laatste deel van de reis. Terwijl ze instapten, vertelde Jasper over een van de projecten waar hij druk mee was en hoewel hij altijd vertelde op een manier die haar intrigeerde, had Arana moeite om er met haar hoofd bij te blijven. Ze was dan ook blij toen de metro *Gare du Nord* binnenrolde en ze konden uitstappen om via de oversteek het station bij *Magenta* te verlaten.

Op straat was het de gebruikelijke avondspits. Mensen kwamen thuis van hun werk of gingen op weg naar de *supermarché* voor het avondeten. Arana was blij toen ze merkte dat Jasper niet afsloeg naar zijn eigen huis, maar met haar meeliep.

Twee handen grepen haar armen beet en trokken haar met een ruk naar achteren. De aanval kwam zo onverwacht, dat Arana als een lappenpop mee struikelde, totaal weerloos. Haar portfolio kletterde uit haar handen en belandde in het stof op straat. Ze wilde er niet aan denken hoeveel mensen eroverheen zouden lopen. In een flits zag ze nog net dat Jasper door een duistere verschijning een duw naar voren kreeg, waardoor hij zijn evenwicht verloor en viel. Het volgende ogenblik slingerde iemand de beduusde Arana een steeg in en duwde haar vooruit. Ze wilde schreeuwen, maar toen ze haar mond opende, kreeg ze een hap opgewaaid stof binnen, waardoor ze hevig moest hoesten. Haar ogen traanden.

Nog een hoek om. Arana had nog altijd geen glimp van haar aanvaller opgevangen. Ze voelde alleen maar hoe zijn vingertoppen zich diep in haar armen groeven. Dat zouden ongetwijfeld blauwe plekken worden, als ze daar tenminste nog de kans voor kregen.

Tegen de tijd dat ze eindelijk vaart minderden, waren ze alleen. Hoge muren omsloten de smalle steeg en ze zag geen enkel raam. Voor haar liep het dood. Niemand zou haar hier zien of horen, besefte ze.

Arana dacht aan Jasper, verwachtte ergens dat haar vriend ook ieder moment de steeg ingesleept zou worden, maar ze hoorde niets wat daarop wees. Ze kon alleen maar bidden dat hij veilig was.

Moeizaam wierp ze een blik over haar schouder in de hoop te achterhalen met wie ze te maken had en kromp ineen toen ze daar de student met het zwarte haar zag staan. Magere Hein, had Jasper hem genoemd. Ze rook ook nu weer die nare zweetlucht. Hij keek alsof het hem geen enkele moeite kostte om haar in bedwang te houden. Toen, zomaar uit het niets, liet hij haar armen los. Hijgend struikelde ze nog een paar passen verder, wankelend om overeind te blijven. De man voor haar versperde de enige uitweg.

Arana balde haar vuisten en maakte zich klaar om aan te vallen. Magere Hein leek totaal niet onder de indruk te zijn. Hij keek zelfs enigszins geamuseerd, niet als iemand die problemen verwachtte of zich klaarmaakte voor een gevecht. Voor het eerst werd ze echt bang. Het gevaar dat hij leek uit te stralen, was nu nog duidelijker voelbaar. Hij leek zo zelfverzekerd, zo zeker van zijn succes... Wat zag ze over het hoofd?

‘Laat me met rust,’ zei ze, terwijl ze zoveel mogelijk kracht en dreiging in haar stem probeerde te leggen. ‘Ik heb geen geld. Bij mij valt helemaal niets te halen.’

De man keek haar sluw aan. Tot haar grote verrassing kwamen zijn zwarte ogen tot leven en lekten er vlammen uit zijn oogkassen. Letterlijk! Maar dat kon toch niet? Ogen konden toch niet zomaar in brand vliegen?

Arana zette een paar passen achteruit, maar kwam tot stilstand toen ze een muur in haar rug voelde. Haar handen schraapten machteloos over de ruwe stenen. Magere Hein strekte zijn armen naar haar uit, totaal onaangedaan door de vlammen in zijn gezicht. ‘Ik hoef je geld ook niet, schatje,’ zei hij met een scheef lachje. ‘Ik wil jou. Jij gaat met mij mee.’

REDDENDE ENGEL

‘S... Sorry?’ vroeg ze beduusd, terwijl ze gebiologeerd naar zijn vlam-mende ogen staaarde. Hoe deed hij dat? Was het gezichtsbedrog? En wat bedoelde hij met: *jij gaat met mij mee?*

‘Ik vrees dat je geen keus hebt,’ zei de man met een zelfingenomen glimlachje. Zijn stem klonk als noodweer. Arana probeerde zich langs hem heen te wringen, maar hij blokkeerde alle uitgangen met zijn lijf.

‘Blijf bij me uit de buurt,’ zei ze dreigend, terwijl ze haar handen afwerend naar hem opstak. Ze had het nog nooit uitgeprobeerd, maar wist in theorie hoe kungfu werkte. Echt niet dat ze zich als een mak schoothondje zou laten meenemen. Als hij haar wilde ontvoeren, zou ze ervoor zorgen dat ze er alles aan had gedaan om dat te voorkomen. Ze wist zelf ook wel dat haar kansen op een ontsnapping – op overleving misschien zelfs – drastisch zouden afnemen als hij haar meenam. Ze hoopte vooral dat ze het lang genoeg kon rekken, zodat Jasper hulp kon halen. Intussen bad ze dat Magere Hein haar hart niet kon horen bonzen en dat hij niet zag hoe erg haar handen trilden.

Ze zoog haar longen vol lucht en deinsde nog wat verder naar achteren. Het liefst was ze versmolten met de muur. Magere Hein zette een stap naar

voren en strekte zijn lange, in het zwart gehulde armen naar haar uit. Tot haar afschuw leek het alsof er grijze rook uit zijn ledematen dampte!

Haar hoofd drukte op de pauzeknop. Wacht even. Brandende oogkassen? Rokende armen? Wat was hier aan de hand? Gebeurde dit echt? Of droeg hij een speciaal pak en probeerde hij haar af te leiden van wat er ging komen?

Op dat moment klonk er geluid aan het begin van de steeg. Allebei keken ze op. Was daar iemand? Misschien kon die persoon haar helpen.

'Aide-moi!' riep ze vlug. 'Ik ben hier!'

Iemand kwam de hoek om en even twijfelde Arana of het een man of een vrouw was. De figuur was lang en smal en had een androgyn gezicht met de sterke wenkbrauwen en minder prominente jukbeenderen van een man, maar de sierlijke kaaklijn van een vrouw. Ze vond het in elk geval lastig om de leeftijd te schatten. Ergens rond de achttien waarschijnlijk. De verschijning was volledig in het zwart gekleed en had dik, blond haar dat warrig tot op diens kaken kwam. Die had een verbeterde trek om diens mond toen die diens armen omhoogbracht en met dat gebaar twee zwaarden uit hun schede trok. Zodra ze volledig ontbloot waren, lichtten ze blauw op en zag Arana vlammen over de klingen rollen. Haar ogen werden groot. Nog meer vuur? Het leek wel een theatershow! Was ze op een filmset terechtgekomen?

Dreigend kwam de persoon op haar aflopen en haar hart schoot in haar keel. Het zwart, de wapens... Deze tweede persoon was duidelijk een handlanger van de eerste en zo te zien kwam die de klus afmaken. Haar knieën knikten en haar ogen brandden van de onvergoten tranen. Het ging allemaal zo snel. Wat gebeurde er toch? En waarom?

Magere Hein gromde en draaide zich om. Arana zakte door haar bibberende benen en maakte zich klein, wachtend op wat ging komen. Zou die met één flinke houw van het zwaard haar hoofd eraf hakken? Of zou die gewoon de kling door haar hart jagen?

Een jongen stapte de steeg in. Deze leek net iets ouder te zijn dan zijn blonde kompaan; meer van haar eigen leeftijd. Hij had steil, donker

haar dat tot over zijn schouders viel en ook hij was helemaal in het zwart gekleed. Hij droeg alleen geen jas, maar een mouwloos hemd waardoor zijn gespierde armen een sterk contrast vormden met de rest van zijn verschijning. Zwarte, Hebreeuwse letters waren kriskras op zijn lichte huid geschreven. Hij was te ver weg om te lezen wat er stond. Wat ze ondanks de afstand wel goed kon lezen, was de blik in zijn ogen. Onwillekeurig krabbelde ze verder bij hem vandaan. Hij keek ronduit moorddadig. Ook de nieuwkomer droeg twee vlammeende zwaarden, die hij behendig hanteerde. Ze waren nu met z'n drieën. Was dat niet een beetje overkill om een studente als zij te overmeesteren?

‘Ik zou niets proberen,’ zei de jongen met de tatoeages. Zijn stem klonk scherp en autoritair. Het was duidelijk dat hij het gewend was dat anderen zijn bevelen opvolgden.

Arana wilde al schuchter knikken, maar tot haar verrassing gaf Magere Hein antwoord: ‘Ja, dat zal wel zo zijn, maar ik ben jou niet.’

‘Nee, dat is wel duidelijk,’ zei de jongen. ‘Ik maak niet zulke beroerde keuzes.’

Nu snapte ze er nog minder van. Hoorden ze dan niet bij Magere Hein?

‘Wat wil je van haar?’ mengde de blonde figuur zich in het gesprek, terwijl die naar Arana wees. In stilte prees ze die voor het stellen van de vraag, want daar wilde zij het antwoord ook graag op weten.

Magere Hein haalde zijn schouders op. ‘Waarom raden jullie het niet?’ vroeg hij treiterig.

‘We kunnen je ook meteen aan het zwaard rijgen?’ stelde de jongeman met de tatoeages tussen opeengeklemd kaken voor. Zijn stem klonk snijdend als gebroken glas. Arana keek geïntrigeerd naar hem. Hij was zo gefocust.

Magere Hein keek hem opgewonden aan, terwijl zijn zwarte ogen glinsterden als opgepoetste edelstenen. ‘Ik voel heel veel afkeer bij jou. Wil je erover praten?’

‘Misschien, maar niet met jou.’

‘Ik kan ook gewoon even proeven.’

Even dacht Arana dat ze Magere Hein verkeerd had verstaan, maar toen ze kwijl uit zijn ene mondhoek zag lekken, was ze daar niet meer zo zeker van.

‘Gaat die mond van je nog wat zinnigs zeggen? Of zal ik maar meteen...’

De jongen met de tatoeages kreeg niet de kans om zijn zin af te maken, want Magere Hein loste op in zwarte rook en een moment later was hij compleet verdwenen. Arana’s mond zakte open van verbazing. Hoe kon dit?

De jongen schopte gefrustreerd tegen de muur en de blonde persoon slaakte een geërgerde zucht. Daarna draaiden ze zich om en wilden weglopen. Arana bedacht zich geen moment en kwam vlug overeind.

‘Wacht even!’ riep ze.

Allebei bleven ze als bevroren staan. Toen draaide de jongen zich om en boorde zijn blik in die van haar. Arana slikte, maar verbrak het oogcontact niet. Ze zou zich niet door hem laten intimideren, hoezeer ze zijn focus ook bewonderde. Helaas werd dat lastig toen ze zag dat zijn ogen een stormachtige, grijze tint hadden, gelardeerd met paarstinten. Bijna liet ze zich meeslepen, maar toen vertrokken zijn wenkbrauwen in een afkeurende frons.

‘Als dat het was,’ zei hij sarcastisch. Hij wilde zich weer omdraaien, maar Arana legde een hand op zijn bovenarm. Tot haar verrassing voelde ze geen warmte of kou, maar alleen dat hij daar gewoon was.

‘Wat?’ snauwde hij en vlug trok ze haar hand terug.

‘Ik... Hij... Hoe deed hij dat?’

‘Over wie héb je het?’

‘Die man! Die net verdween!’ Arana hoorde hoe haar stem een paar octaven omhoogschoot.

‘Mensen verdwijnen niet zomaar,’ kaatste hij ruw terug, alsof ze zich alles verbeeld had.

‘Wacht nou even!’

Hij keek haar arrogant aan en vroeg fel: ‘Wát?’

Wat had ze verkeerd gedaan? *Zij* kon hier toch ook niets aan doen? Ze wilde het alleen maar begrijpen.

De blonde persoon voegde zich bij hen en legde diens hand op de

schouder van de jongen. ‘Het is tijd om te gaan,’ was het enige wat die op rustige toon zei. De ander knikte en zonder nog een woord te zeggen, beenden ze met grote passen weg.

Het duurde drie seconden voor Arana was bekomen van haar verbazing, maar toen ze zich ook de hoek om haastte, waren ze allebei verdwenen. Verwilderd keek ze om zich heen en rende terug naar de drukke straat, maar ook daar was niemand meer te zien. Gelukkig was haar portfolio er nog wel; iemand had het rechtop tegen de muur gezet. Er stonden wat voetstappen op, maar het stevige karton had de inhoud zo te zien beschermd. Arana klopte het vuil eraf en kwam overeind. Terwijl ze van links naar rechts door de straat keek, knikten haar knieën. Langzaam liet ze haar portfolio op de grond zakken en leunde tegen een muur om steun te zoeken. Ze merkte nu pas dat ze hijgde.

Ze dacht aan Jasper. Wat zou er met hem gebeurd zijn? Was hij ook een steeg in gesleurd?

Arana graaide in haar broekzak naar haar telefoon, maar maakte een flinke sprong van schrik toen iemand naast haar opgelucht zei: ‘Daar ben je!’

Ze draaide zich om en daar stond hij, gezond en wel. Er lag een ongeruste blik in zijn ogen. Voor Arana zich kon beheersen, sloeg ze haar armen om Jasper heen voor een knuffel.

‘En daar ben jij. Ik maakte me zorgen! Is alles goed met je?’

‘Ja,’ zei hij gegeneerd. ‘Ik struikelde over een scheve stoeptegels.’ Hij wees geërgerd naar zijn knie, waar een gat in zijn spijkerbroek prijkte. Daardoorheen zag ze een rode schaafplek die hem ongetwijfeld pijn deed. Ongerust keek hij haar aan. ‘Maar waar was jij? Toen ik weer opkeek, was je spoorloos verdwenen en je nam je telefoon ook niet op.’

Arana staaarde hem met stomheid geslagen aan. ‘Hoe bedoel je? Gestruikeld? En die student dan, die je duwde?’

Nu was Jasper degene die haar vreemd aankeek. ‘Student? Welke student? Ik ben gewoon gestruikeld.’ Zijn ogen werden groot. ‘Je bent toch niet weer aangevallen?’

Arana twijfelde. Dit was allemaal zo wonderlijk. Ze had toch duidelijk

gezien dat iemand Jasper had geduwd en nu ontkende hij dat er iemand anders was geweest. Toch geloofde ze niet dat hij tegen haar loog. Hij geloofde echt dat hij zelf zijn evenwicht had verloren. ‘Ik was in die steeg,’ zei Arana hees en wees in de richting van de doodlopende steeg. Ze struikelde bijna over haar woorden in haar haast om hem alles te vertellen. ‘Iemand sleurde me plotseling van de straat.’ Ze rilde weer bij de herinnering.

Jaspers ogen werden zo groot als schoteltes. ‘Serieus? En ik heb totaal niks gemerkt!’ Schaamte verschool zich in zijn blik.

‘Je hebt toch je knie opengehaald? Ik snap wel dat je even geen andere dingen zag gebeuren.’

‘En jij zag dat iemand me duwde?’

Arana knikte.

‘En toen nam hij je mee het steegje in?’

Nog een knikje.

Jasper balde zijn vuisten en klemde zijn kaken grimmig op elkaar. ‘Gelukkig ben je nog heel. Hoe ben je ontsnapt?’

Arana sloot haar ogen en haalde zich de twee personen met zwaarden weer voor de geest. ‘Ik werd gered door twee helden. Ze kwamen de steeg binnenrennen met zwaarden en...’ Ze stopte halverwege haar zin toen het tot haar doordrong hoe dat klonk. Ze was van plan geweest om haar zin af te maken met het in rook opgaan van Magere Hein, maar iets in haar zei dat ze dat beter niet kon vertellen. Crisis. Met deze nieuwe informatie kon ze natuurlijk ook nooit een fatsoenlijke aangifte doen bij de politie. Ze zouden haar keihard uitlachen! Terwijl het er juist steeds meer op begon te lijken dat iemand het echt op háár gemunt had. Dit was toch geen willekeur meer? Eerst die poging bij het zebepad en nu deze tweede aanval... Ze had alleen geen idee wat haar precies zo interessant maakte.

‘Wow, met zwaarden?’ Jaspers mond viel open.

‘Eh... Ze joegen die griezels op de vlucht en renden er zelf achteraan.’ Ze slikte, waarna er een nieuwe leugen over haar lippen gleed: ‘Ze zagen eruit alsof ze een vrijgezellenfeest hadden.’ Het bedrog hing als een nat douche gordijn tussen hen in.

‘Sinds ze die films van *The Hangover* hebben uitgebracht, verzinnen ze steeds idiotere dingen,’ mopperde Jasper. ‘Maar goed, ik ben blij dat het niet echt was. Wel raar trouwens dat ze daar omstanders op deze manier bij betrekken. Moet je mijn knie zien!’

‘Loop anders mee naar mijn huis; dan kijk ik wel even naar die schaaftplek.’

Terwijl de adrenaline langzaam wegebde uit Arana’s bloedbaan, legden ze de laatste paar honderd meter naar haar appartement af en hesen zich twee trappen op. Arana moest haar portfolio even op de grond zetten om haar sleutels op te diepen en terwijl ze rammelend vocht met de bos, flitste haar blik over de deuk in het karton. Ze had echt geluk gehad vandaag. *Twee keer!*

De deur zwiepte open en Jasper stapte het halletje in en zette zijn eigen portfolio tegen de muur. Arana volgde met haar werkstukken en deed de voordeur zorgvuldig achter hen op slot. Zodra ze zich omdraaide en de warme, okergele muren voor haar oprezen, verdween het beklemmende gevoel. Het grote schilderij dat op de verder kale muur naast haar prijkte, verjoeg het laatste restje angst, doordat ze weer voor zich zag hoe ze er in het atelier aan had zitten werken terwijl Veerle, Laurent en Jasper om haar heen zaten en grapjes maakten.

‘Zo knap ziet Laurent er in het echt niet uit, hoor,’ hoorde ze Jasper in gedachten weer plagend zeggen. Je bent dat plekje op zijn kin vergeten.’

‘Dat plekje? Je bedoelt die gigantische pukkel?’ vulde Veerle breed grijnzend aan.

Jasper knikte. Zijn ogen glansden. Ja, die bedoelde ik. Ik kon niet op het woord komen.’

‘Jaspers wallen moeten wat prominenter,’ nam Laurent wraak. ‘En Veerles tanden mogen wel wat geler.’

‘Geler?’ gilde Veerle ontzet. Ze gaf hem een speelse mep. ‘Waarom geler?’

‘Zo’n rokersgebitje,’ zei Laurent pesterig en gaf haar een zetje terug.

‘Rokersgebitje?’

‘Ga je alles herhalen wat ik zeg? Want in dat geval kan ze je beter een kromsnavel en een paar veren geven.’

‘Ik rook helemaal niet!’

Laurent trok sceptisch één wenkbrauw op en zei niets.

‘Oké,’ gaf Veerle zich gewonnen. ‘Ik rook afen toe een sigaretje, maar alleen tijdens het stappen en ook maar een paar op een avond. Daar krijg ik echt geen gele tanden van!’ Bezorgd keek ze naar Arana. ‘Toch?’ Ze wachtte het antwoord niet af en diepte een spiegelkje op uit haar tas.

‘Tu as regardé!’ riep Laurent verheugd, waarna Veerle betrapt het spiegelkje opborg.

‘Nou, als we het toch over geel gaan hebben,’ had haar vriendin geroepen, ‘vergeet dan dat gele puntje niet, boven op die glanzende pukkel op zijn kin.’

Arana had haar hoofd geschud en verder geschilderd.

Een doffe bons dreunde door de hal toen Jasper zijn tas op de grond liet vallen. Arana rukte haar blik los van het schilderij en trok een EHBO-does uit de halkast. Terwijl ze zijn knie depte met een gaasje en wat wondspray, vroeg ze: ‘Thee? Of heb je al zin in eten?’

‘Ik heb inmiddels wel trek.’

‘Dan gaan we lekker koken.’

Toen Jasper naar huis was, deed Arana vlug de vaat, zodat ze voor het slapengaan nog tijd had om de dag te verwerken in haar artjournal. Terwijl het warme water over haar handen stroomde en ze met de afwasborstel een plakkerig bord schrobde, brak ze opnieuw haar hoofd over de vraag waarom Magere Hein vandaag maar liefst twee keer was opgedoken om haar mee te nemen. Voor zover ze wist, had ze hem nog nooit eerder gezien. Maar goed, dat wilde in haar geval niet alles zeggen.

Afwezig spoelde ze het sop van het bord en dompelde naar Frans gebruik het serviesgoed in de kom met azijnwater, voor ze het in het afdruipek plaatste.

Zou iemand soms denken dat haar kunstwerken heel waardevol waren? Want haar kunst was eigenlijk het enige van waarde wat ze in huis had.

Alleen was ze helemaal nog geen beroemde, veelgevraagde artiest, maar een student die zich een slag in de rondte werkte om alle rekeningen te betalen.

Ze pakte het laatste bord uit de teil en waste het af. Ze wilde het water al door de gootsteen spoelen, toen ze zich herinnerde dat er nog een glas op de salontafel stond. Arana droogde haar handen af aan de theedoek en liep via de kleine hal naar de woonkamer. Op de eettafel stond ook nog een kopje, zag ze nu.

Toen ze zich bukte om het glas van de tafel in de zithoek te pakken, gleed haar blik opzij en haar adem stokte. Ze vergat spontaan wat ze hier kwam doen. Werktuiglijk plaatsten haar handen het theekopje op de salontafel en ze liep ademloos naar de muur. Haar tong gleed over haar droge lippen terwijl haar blik eerst over de ingelijste foto's gleed, voor ze haar dierbare verzameling in zich opnam. Het waren er inmiddels vijftien, maar ze was ooit met de eerste begonnen.

Haar vingers trilden toen ze haar hand omhoogbracht. Het handgeschilderde keramiek van de stevige voet voelde koel aan onder haar vingertoppen. Stof dwarrelde naar beneden toen ze het voorwerp van de plank pakte.

Arana voelde zich klein worden. Alsof ze kromp naar het formaat van het ding in haar handen, tot ze er zelf in zou passen. Kippenvel trok over haar huid en ze huiverde. Haar hand bewoog op en neer zonder dat ze hem daartoe opdracht had gegeven. Sneeuwvlokken dwarrelden woest naar beneden in de met water gevulde glazen bol en daalden neer op een gedetailleerde Madurodamversie van het Nationaal Monument op de Dam in Amsterdam.

Natuurlijk. Dat was de enige logische verklaring.

TEAMWORK

S temmen roezemoesden om haar heen, terwijl Arana naar het monument voor haar staarde. De tweeëntwintig meter hoge pyloon leek door de vorm wel een soort dolk. Deprimerende beeldhouwwerken eromheen gaven het beton betekenis, terwijl de gedenkmuur die erachter golfde het monument afsloot van de rest van de wereld. Kleine speldenprikjes regenden op haar neer en toen ze haar blik ophief naar de hemel, ontwaarde ze een loodgrijze lucht, waar paardenbloempluisjes zonder steeltjes uit dwarrelden. Ze glimlachte en strekte haar hand uit. De wind blies ze weg en lachend joeg ze ze na.

Au! Arana stuiterde naar achteren en landde op haar billen in de papperige nattigheid. Haar neus deed zeer. Bedachtzaam bracht ze haar hand omhoog om over de pijnlijke plek te wrijven, terwijl haar blik zocht naar de oorzaak van haar val. Maar die was er niet. Er stond geen obstakel waar ze tegenaan gebotst was.

Ze duwde zichzelf overeind en liep voorzichtig naar voren, haar handen gestrekt. Ze had amper een meter gelopen toen haar vingers iets waarnamen. Een barrière. Een gladde, koele muur. Verwonderd liet Arana haar handen eroverheen glijden. Eerst naar beneden en toen omhoog. De muur liep rond.

Opnieuw keek Arana omhoog, naar de dwarrelende vlekjes en ineens zag de lucht er helemaal niet zo loodgrijs meer uit. Hij oogde eerder wit. En... hing daar nu een lamp?

Haar longen leken te krimpen, terwijl haar neus en lippen zwoegden om voldoende zuurstof binnen te krijgen. Haar vuist landde op de muur. Alleen was het geen muur. Het was een glazen wand.

‘Help!’ wilde ze roepen, maar er kwam geen geluid uit haar mond. Alleen luchtbellen.

Ze moest eruit. Ze moest...

Zwetend werd ze wakker, volledig verstrikt in de dekens.

Arana was nog lang niet uitgeslapen toen haar wekker haar de volgende morgen terug naar de realiteit sleurde. Gapend knipte ze haar nachtlampje aan en ging rechtop zitten. De slaap prikte nog in haar ogen. Een paar momenten lang had ze het wonderlijke gevoel dat ze iets belangrijks vergat, zoals een verjaardag, een toets, een bezoek van de president, maar terwijl ze zich afvroeg wat het kon zijn, gleed haar blik over haar nachtkastje en wist ze het weer.

Ze strekte haar hand uit en pakte haar artjournal. Moeiteloos vond ze de paginaspread die ze gisteravond voor het slapengaan had gevuld. Aan de linkerzijde had ze verticaal de datum opgeschreven. Als titel koos ze altijd een woord of korte zin die de dag goed samenvatte. Voor gisteren had ze het woord *mysterie* wel toepasselijk gevonden. In krullende monsterletters stond het boven aan de bladzijde. Ze had de achtergrond helemaal zwart geschilderd. Op de rechterpagina had ze twee gele, onregelmatige bollen gemaakt, die in het centrum lichter waren en naar de randen toe donkerder. Hierop had ze twee foto's geplakt. De eerste was gemaakt op de academie in het atelier en ze stonden er met z'n vieren op. De tweede was hier thuis gemaakt, tijdens het eten. Jasper en zij hadden allebei gekke gezichten getrokken. Ze glimlachte en streek liefkozend over zijn gezicht.

Maar de linkerpagina... De pagina waar het woord *mysterie* boven prijkte... Ze had natuurlijk geen foto's gehad van de angstige momenten bij het zebepad en in de steeg en daarom had ze drie schetsen gemaakt om in haar journal te plakken. Voor de eerste had ze de afbeelding uit haar schetsboek nagemaakt, maar dan met meer details, waardoor Magere Hein er nog dreigender uitzag. Voor de tweede had ze een scène getekend, waarin ze zelf bang op haar knieën zat met Magere Hein voor haar met zijn rokende handen en vlammeende oogkassen. Daarachter stonden de twee figuren met de zwaarden. Deze schets was heel dynamisch, alsof elk moment de af speelknop kon worden ingedrukt om de figuren te laten bewegen.

De laatste schets maakte haar wangen warm. Deze tekening was meer een dagdroom dan de realiteit, want ze wist zeker dat de jongen met de tatoeages geen enkel moment zo zwoel had gekeken – zeker niet naar haar – en hij had ook al die tijd gewoon zijn mouwloze hemd aangehouden. Waarom had ze dan toch deze tekening gemaakt? Omdat hij haar als een soort duistere ridder zonder paard te hulp was geschoten? Ze trok een gezicht. Dat was zó cliché...

Rondom de drie schetsen had ze een woordweb gemaakt van uitgeknipte woorden in witte kadertjes. Hierin had ze geprobeerd zoveel mogelijk details vast te leggen van beide voorvallen, voor het geval ze toch aangifte ging doen.

Onder aan de pagina had ze een uitgeknipte foto geplakt van de Amsterdam-sneeuwbol en deze omringd met goudkleurige vraagtekens. Ze staarde ernaar. Haar ademhaling versnelde en werd oppervlakkiger. *Je bent hier*, zei ze streng tegen zichzelf. *Niet daar. Geen reden tot paniek.*

Maar het beeld in haar droom was zo realistisch geweest... Ze wilde dat ze een moeder kon bellen om haar gerust te stellen. Of een vader.

Haar tweede alarm ging af en met een zucht sloeg Arana haar artjournal dicht. Als ze op tijd wilde zijn, moest ze er nu toch echt uit. Ze gaapte nogmaals en trok de plastic rolbak onder haar bed vandaan. Ze legde haar artjournal bij de andere en duwde de bak weer op zijn plek. Toen zwaaide ze haar voeten over de rand.

In een hoog tempo kleepte ze zich aan, smeerde haar ontbijt en lunch

en trok haar jas en schoenen aan. Het was nog stikdonker toen ze de voordeur achter zich dichttrok om richting Montmartre te vertrekken. Een miezerregen plaagde Parijs.

Zuchtend omhulde ze haar portfolio met een vuilniszak en onderdrukte een nieuwe gaap. Ze zag ertegenop om haar werkstukken half Parijs door te slepen in dit weer, maar anders moest ze na haar werk eerst nog naar huis om ze op te halen en nu kon ze meteen door naar de academie.

Toen ze de steeg vlak bij metrostation Magenta naderde, omklemde ze het plastic om de kartonnen map extra stevig. De straat was vrijwel verlaten en het geritsel van de vuilniszak droeg ver. Als iemand haar nu mee zou sleuren, zou niemand het zien. Maar dit keer zou ze erop voorbereid zijn: als er nu iemand die steeg uit zou rennen, zou ze hem in één keer knock-out slaan.

Ze passeerde de plek waar ze gisteren was aangevallen zonder dat er iemand tevoorschijn sprong en Arana haalde opgelucht adem. Nerveus liep ze verder, sloeg af en stak een straat over, tot ze even verderop de metro-ingang aan de *Rue de l'Aqueduc* in het vizier kreeg. De bus bij de naastgelegen bushalte trok op en de achterlichten verdwenen verder en verder het donker in.

Ze versnelde haar pas, de *Rue La Fayette* in en sloeg even later af naar *Boulevard de Magenta*, waar ze opgelucht de bushalte ontwaarde. Zoals meestal was ze de enige wachtende. Arana keek op haar horloge en zag dat ze vroeg was. Slecht op haar gemak ging ze bij de bushalte staan en blikte om zich heen.

Vanuit haar ooghoek registreerde ze beweging en haar adem stokte in haar keel. Arana wierp een schuchtere blik over haar schouder en tot haar verbijstering stond daar de jongen met de tatoeages. Haar mond viel open. Hoe was dit mogelijk? Het was half zes! Wat deed hij in hemelsnaam zo vroeg op straat? Toch twijfelde ze er niet aan dat hij het was. Hij stond slechts anderhalve meter bij haar vandaan en droeg nog steeds hetzelfde mouwloze hemd, waardoor ze een goed zicht had op zijn armen. Daarop kon ze, nu ze dichterbij stond en ook niet op het punt stond om ontvoerd te worden, de Hebreeuwse spreuken moeiteloos lezen. Het waren Bijbelcitaten, ontdekte ze verrast, zoals: *Eer aan God in de hoogste hemel en vrede*

op aarde voor alle mensen die Hij liefheeft. Haar blik gleed naar haar pols, waar nog net een paar streepjes van haar eigen tatoeage zichtbaar waren onder de mouw van haar jas. Toen ze haar blik weer op hem richtte, zag ze dat hij haar recht aankeek. Arana slikte, maar kreeg de brok in haar keel niet weg. Verstijfd bleef ze staan, niet in staat om te bedenken wat ze moest doen. Wat deed hij hier? Was hij haar gisteren naar huis gevolgd?

De jongen met de tatoeages trok zijn mond in een sexy, scheve glimlach en de blik in zijn ogen werd broeierig. Nu begreep Arana er helemaal niets meer van. Was ze nog steeds aan het dagdromen? Dit leek haar schets wel, alleen had hij zijn shirt nog aan. Hij leek op deze manier in niets op de jongen die gisteren met een moorddadige blik in zijn ogen de steeg in was gestormd.

‘Hé, schatje,’ zei hij zacht. Zijn stem was laag en bezorgde haar rillingen. Ze wist nog niet of die van verlangen of van angst waren. Wantrouwig staarde ze hem aan om met haar ogen te controleren wat haar oren zojuist hadden opgevangen. Zijn ogen keken haar stormachtig aan en ontnamen haar de adem. *Hij ademde verlangen.* Zo te zien had ze wel degelijk goed gehoord wat hij zei. Had hij soms een karaktertransplantatie ondergaan?

‘Ik heb je gemist,’ ging hij onverstoord verder en nu snapte Arana er nog minder van. Gisteren had hij maar wat graag laten merken dat ze als een lastige mug voor hem was waar hij zo snel mogelijk vanaf wilde en nu deed hij ineens alsof ze een setje waren?

Ze kreeg de kans niet om het hem te vragen. Hij overbrugde de laatste anderhalve meter en ving haar in een omhelzing die zowel stevig als teder was. Haar hoofd werd gevangengezet tussen zijn opbollende bovenarm en zijn wang, terwijl zijn verregende, donkerbruine haar zich vermengde met haar eigen kletsnatte lokken. Ademloos wachtte ze tot ze zijn huid langs de hare voelde glibberen. *Stel je niet zo aan,* snauwde ze in gedachten tegen zichzelf. *Je kent hem niet eens!*

Maar toch kon ze zich ook niet losmaken uit die zorgzame armen om haar heen. Dit was waar ze diep vanbinnen zolang naar had verlangd. Arana’s twijfel loste op en druppelde met de regen op de stoep. Zijn gezicht was zo dicht bij dat van haar... Ze had zich nog nooit zo veilig en zo... zo

geborgen gevoeld. Een kriebel zocht zijn weg kriskras door haar onderbuik. Hij rook lekker. Kruidig en mannelijk en naar regen. Kon ze hem vertrouwen? *Ze wilde* hem vertrouwen.

Haar lichaam nam de beslissing voor haar. Ze kroop nog wat dichterbij zijn armen. Ze kon zich niet herinneren dat iemand haar ooit eerder dit gevoel had gegeven.

‘We zijn omsingeld.’ Even twijfelde ze of ze het wel goed had verstaan, zo zacht klonk het. Toen daalden zijn woorden in en eindelijk klikte alles op zijn plaats. Niks karaktertransplantatie. Het was een afleidingsmanoeuvre, bedoeld om haar te waarschuwen en zij liet zich zonder enige uitdaging voor de gek houden. Arana slikte haar teleurstelling weg. Het was misschien wat ongemakkelijk, maar niet zo belangrijk als wat hij probeerde te zeggen. Lieve Heer, ze waren omsingeld. Door wie? En met hoeveel waren ze? En ja, *natuurlijk* waren ze omsingeld. Hij had vast niet háár gevolgd, maar die griezel van gisteren.

Ze schoof haar hoofd tergend langzaam één keer omhoog en één keer naar beneden over zijn natte arm. Voor een buitenstaander zou het eruitzien als een liefkozing, maar hij zou begrijpen dat ze zijn boodschap had ontvangen.

‘Hier.’ Zijn stem klonk opnieuw meer als een ademtocht dan een uitgesproken woord en ze voelde iets in haar borst prikken. Ze aarzelde, maar bracht haar hand er toch naartoe. Haar speurende vingers vonden een dolk, die ze onhandig aanpakte en plat tegen haar jas drukte.

‘Pas op jezelf,’ fluisterde hij. Het viel haar op dat er een druppel aan zijn onderlip hing en ze voelde de onweerstaanbare neiging om die voor hem te verwijderen. Zijn ogen keken haar strak aan en Arana was niet in staat om weg te kijken. Tussen hen in hing een spanning waarmee ze heel Parijs van energie konden voorzien. Hij moest dat toch ook voelen?

Hij boog zich naar haar toe en duwde zijn lippen tegen die van haar. Een wilde wervelwind raasde door haar lichaam en nam de controle over haar motoriek over. Lieve Heer, ze was nog nooit eerder gekust, maar ze had niet verwacht dat het zo zou zijn. Opwindend en adembenemend. Wonderlijk... Zijn mond brandmerkte haar, zette haar in vuur en vlam.

Weg was hij. Hij liet haar los, zette een stap naar achteren en trok zijn zwaarden tevoorschijn. Arana bleef bedwelmd achter met zijn dolk in haar bevende hand. In een flits zag ze hoe twee donkere, onbekende gedaantes naar hen toe waren geslopen tijdens hun kus en haar redder draaide zich razendsnel om. Een spoor van regendruppels zwiepte uit zijn haar. Haar mond zakte open toen hij de onbekenden te lijf ging en de eerste met vaste hand onthoofdde. Haar hart ging als een razende tekeer. *Wacht, even terugspoelen. Onthoofdde?* Waarin was ze terechtgekomen? Een nieuw deel van de John Wick filmserie?

Maar tijd om daar rustig over na te denken kreeg ze niet. Ruw werd ze zelf bij haar arm gegrepen, waardoor haar arme map opnieuw op straat kletterde. Lieve Heer, was de persoon die haar nu beethad ook zoiets met háár van plan? Zou iemand haar zo doorboren met een zwaard?

In paniek rukte ze zich los en draaide zich om. Met een bang voorgevoel keek ze naar haar belager. In zekere zin had ze het misschien al verwacht; ze was in elk geval niet erg verrast dat Magere Hein voor haar stond en dat zijn ogen weer gevaarlijk vlamden. Om zijn mond lag een uitdagende grijns, terwijl hij zijn handen, waar zwarte rook vanaf dampte, naar haar uitstreekte. Als ze niet in levensgevaar had verkeerd, was het bijna mooi geweest; dat merkwaardige effect van zijn rokende ledematen in de regen. Ze moest onthouden hoe het eruitzag, zodat ze er later een studie van kon maken voor een van de lessen. Maar niet nu. Nu had ze andere prioriteiten.

Met vingers die wit waren bij de knokkels omklemde ze de dolk die ze van de jongen met de tatoeages had gekregen, terwijl ze fel naar Magere Hein uithaalde in de hoop hem zo op afstand te houden. Hij sprong verrast naar achteren, maar was niet snel genoeg. In zijn arm was een snee ontstaan, waar een witte nevel uit dampte. Terwijl zijn mond vertrok in een boze grimas, staarde Arana verwonderd naar zijn verwonding. Waarom bloedde hij niet? Hoe kon dit?

Woedend stormde hij op haar af. Hij leek vastbesloten om deze keer af te maken waar hij voor kwam. Arana hief opnieuw haar dolk. Haar handen trilden en haar knieën knikten. Ze had geen idee hoe dit zou aflopen.